U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, v právní věci stěžovatelky: **M. H.,** proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR**, sídlem Praha 3, Orlická 4, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2005, č. j. 12 Ca 17/2005 – 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2005, č. j. 12 Ca 17/2005 – 24, byla odmítnuta žaloba stěžovatelky, jíž se domáhala zrušení platebního výměru Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ze dne 8. 12. 2004, č. 2140417121, ve výši 111 127 Kč, a č. 4240417122, ve výši 62 357 Kč. Soud dospěl k závěru, že žaloba je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně před jejím podáním nevyčerpala žádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem; teprve až ve věci nedoplatku pojistného rozhodne odvolací správní orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR (tedy Rozhodčí orgán této pojišťovny), a pokud žalobkyně nebude s tímto rozhodnutím souhlasit, může podat žalobu proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a domáhat se jeho zrušení, příp. i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Proti citovanému usnesení brojila stěžovatelka jednak podáním nazvaným „Vyjádření žalobkyně na žalovanou Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR – Praha“ ze dne 18. 3. 2005, které téhož dne osobně doručila na Městský soud v Praze, a jednak přípisem nazvaným „Kasační stížnost“ zaslaným dne 19. 3. 2005 na adresu Nejvyššího správního soudu.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2005, č. j. 12 Ca 17/2005 – 37, byla stěžovatelka vyzvána, aby podání ze dne 18. 3. 2005, které uvedený soud podle jeho obsahu posoudil jako kasační stížnost proti shora v návětí citovanému usnesení, doplnila o důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 soudního řádu správního a prokázala své zastoupení advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., které je pro řízení o kasační stížnosti povinné.

Na výzvu o odstranění vad podání reagovala stěžovatelka přípisem ze dne 20. 4. 2005, ve kterém Městský soud v Praze žádala o zaslání nového usnesení č. j. 12 Ca 17/2005 – 37, a to v originálu, neboť jí obdržené usnesení neobsahovalo vlastnoruční podpis předsedy senátu Mgr. J. T. V přípise dále poukazovala na to, že v usnesení nebyl uveden její obecný zmocněnec, pan Š. S., a že došlo k nesprávnému označení jejího jména. Stěžovatelka se rovněž dožadovala nařízení 1. přezkumného jednání ve věci podané žaloby proti žalované a také toho, aby Městský soud v Praze akceptoval jejího obecného zmocněnce k zastupování ve věci žaloby č. j. 12 Ca 17/2005 – 37 a přiznal ji osvobození od soudních poplatků.

V reakci na přípis stěžovatelky vydal Městský soud v Praze dne 22. 4. 2005 usnesení č. j. 12 Ca 17/2005 – 49, jímž stěžovatelku opět vyzval k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka byla tímto usnesením upozorněna na to, že pokud nebude podání řádně opraveno a doplněno, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne.

Poté, co ani opakovaná výzva nevedla k odstranění vad, neboť jedinou reakcí stěžovatelky bylo zaslání přípisu obdobného obsahu jako tomu bylo v případě jejího podání ze dne 20. 4. 2005, Městský soud v Praze předložil věc zdejšímu soudu k rozhodnutí.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené: a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost; c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce; d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatelka v řízení vystupuje jako osoba bez uvedeného právnického vzdělání a nedokládá (ostatně ani netvrdí), že by její manžel (Š. S.), který ji zastupoval jako obecný zmocněnec v řízení před Městským soudem v Praze, takové, zákonem předepsané, vzdělání měl.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Podle odst. 3 téhož ustanovení nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Protože stěžovatelka nedoložila své zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti, přičemž její kasační stížnost obsahovala toliko některé náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s. ř. s., nikoliv však náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. a tyto vady nebyly k výzvě soudu odstraněny (vzdor tomu, že výzva obsahovala potřebné údaje o tom, v čem je podání neúplné a jakým způsobem je třeba doplnění provést), ačkoli jde o nedostatky bránící věcnému vyřízení kasační stížnosti, musel Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a), § 37 odst. 5 a § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítnout. O tomto následku byla stěžovatelka výslovně poučena.

Nutno dodat, že se stěžovatelka mýlí, pokud ve svém „odvolání“ namítá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze není právoplatné, protože není opatřeno vlastnoručním podpisem předsedy senátu Mgr. J. T. Podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. podepisuje rozsudek (jeho originál založený ve spise) předseda senátu a nemůže-li tak učinit, jiný člen senátu. Ve smyslu ustanovení § 55 odst. 5 s. ř. s. platí totéž přiměřeně též o podpisu usnesení. Tento požadavek byl v projednávané věci splněn. Podle vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy, stejnopisy rozhodnutí, které jsou doručovány účastníkům, již nepodepisuje; za správnost vyhotovení odpovídá příslušná pracovnice soudu, která stejnopis vyhotovila. Tento požadavek je rovněž v projednávané věci splněn. Ostatní členové senátu podepisují pouze protokol o hlasování, který je k rozhodnutí připojen. Tato povinnost byla rovněž v projednávané věci splněna, o čemž se členové senátu Nejvyššího správního soudu přesvědčili otevřením protokolu o hlasování, jak jim to procesní předpisy dovolují.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu